

# שער הל"ג בעומר

## תמה

הרצון מנפש הבהמיות שמקבל מעומר שעורים כנ"ל, כדי שיהיה אח"כ לרצונכם, שיוכלו להגיע למדריגת קבלת רצון העליון בשעת מ"ת, ותנופה זו דעומר לפני ה' היתה להפוך חשובא לנהורא כו', אך היה צריך להיות התנופה בבחי' ביטול הרצון דוקא, מטעם הנ"ל, וד"ל. וז"ש והניף את העומר כו' היה רק בהתחלת זמן הספי', אבל אע"פ שהניפו העומר לפני ה' לרצונם מ"מ צריכים לספור ימי הספי' אח"כ, כי צריך לבטל הרע דו' מדות הרעות בב' אופנים, הא' מצד ביטול הרצון כנ"ל, והב' מחמת שימשיכו ויביאו אור, ואז ממילא נדחה החושך, כי ידוע<sup>49</sup> דמעט אור דוחה הרבה מן החושך כו'. וענין הבאת האור הוא בספי' הימים דוקא, כמו באמרו היום יום א' לעומר, פי"ו<sup>50</sup>, היום מאיר אור חסד שבחסד דקדושה האלקי בעומר שעורים דבהמה, וממילא מאותו האור נדחה הרבה מן בחי' החושך שנאחז בעומר שעורים כו', ועד"ז בכל ימי הספי', וד"ל.

והנה בל"ג בעומר הכוונה הוא בספי' הוד שבהוד כידוע, והענין הוא<sup>51</sup>, דמיום הא' דחסד שבחסד כו' היה ההתחלה, ובספי' זו דל"ג בעומר בהוד שבהוד הוא סוף ותשלום הספי' בעיקר המדות שנק' גופא, כי מבחי' הוד שבהוד ולמטה מסתיים בחי' גופא עיקר המדות<sup>52</sup>, ומתחילים בחי' ההשפעה דלבר מגופא<sup>52</sup>, כמו בחי' יסוד שהוא בחי' המשפיע לזולתו<sup>53</sup>, כמו להוליד בנים וכיוצא, וכידוע שזהו הטעם דבינה עד הוד אתפשטת ולא יותר<sup>54</sup>, וגם הנה ידוע<sup>55</sup> דה' החסדים המה מתפשטים עד הוד בלבד, דהיינו בחסד וגבורה ות"ת ונצח והוד, ולא ביסוד ומל' כו', וד"ל, והטעם הוא לפי שעיקר בחי' אדם הנק' ז"א<sup>56</sup> הוא עד

עליון הנק' תחילתו כנ"ל, וא"כ לא היה בתקנת המדריגה הזאת היותר אחרונה אלא חכמי ישראל דוקא, שנק' עיני העדה, בבחי' החכמה שבמל' דאצי"ו<sup>36</sup> שנקרא תחילתו, כמ"ש במ"א<sup>37</sup> בענין הטעם שהיו סנהדרין מקדשי עפ"י הראי' מקראי קדש העליון, ואפי' היו מוטעים, וכמ"ש<sup>38</sup> אשר תקראו אתם כו'. ולכך נק' מודים דרבנן, משום דנעוץ תחילתו בסופן דוקא וכנ"ל, וד"ל.

וזהו כללות ענין ל"ג בעומר, דהנה, כללות ענין ספירת העומר ידוע<sup>39</sup> שהוא לברר וללבן ז' המדות הרעות הבהמיות דנפש דנוגה, שיניקתה מעומר שעורים כו', וזהו פי' ספירת העומר, פי"ו<sup>40</sup>, לעשות העומר שעורים בבירור וליבון, ולכך ה' מנופה ב"ג נפה כידוע<sup>41</sup>, נק' ספירה מלשון בהירות, כמו לבנת הספיר<sup>42</sup> כידוע. אך כיצד היו מספרים אותו, הנה זהו כללות ענין מצות ספירת העומר מ"ט ימים, כמו באמרו היום יום א' לעומר כו'. והנה, תחילה יש להבין מהו ענין עומר שעורים, דהנה, השעורים הוא מאכל בהמה דוקא<sup>43</sup>, והוא בחי' חיצוניות דשם ב"ן בגימ' בהמה<sup>44</sup> למעלה, שקליפת נוגה מקבלת משם, ומשם נמשכו המדות הרעות בנפש הבהמיות כידוע<sup>45</sup>. והנה כתיב<sup>46</sup> והניף את העומר לרצונכם, פי' לרצונכם, כי ע"י בחי' ביטול הרצון מנפש הבהמיות בכל ז' מדות הרעות בז' שבתות הספי', אתהפכא חשובא לנהורא<sup>47</sup> בביטול רצון זה, כענין בטל רצונך מפני רצונו כו'<sup>48</sup>, ואזי יכלו לקבל בחי' רצון העליון בשעת קבלת התורה להיות להם לרצון, כענין סוף המאמר<sup>48</sup> כדי שיעשה רצונו כו', וזהו והניף את העומר בכל ימי הספירה, להפוך

35. ראה לעיל פ, ג. וש"נ.

36. ראה לעיל שם ובנסמן שם.

37. ראה לעיל שכ, ג. וש"נ.

38. אמור כג, לו. ר"ה כה, א. תרי"כ אמור פרשה ט"ז. שוע"ד אר"ח סי' תר ס"ד.

39. ראה תו"א מקץ לד, ג. ויקהל פט, ג. קיד, ב. מג"א צו, ג. לקו"ת פקודי ה, סע"ב. ויקרא ג, א. צו טו, א. אמור לה, א. לה, ד. לו, א. במדבר י, ד. טו, ד. יו, ג. יז, ד. יט, א. לעיל תכה, א. ובכ"מ.

40. ראה תו"א ויקהל שם. וראה גם לקו"ת אמור לה, כ. ועוד.

41. ראה מנחות סו, סע"א (במשנה). עו, ב (במשנה). רמב"ם הל' תמידין ומוספין פי"ו ה"ב. וראה רמ"ז (הובא גם במק"מ) לזח"ג צו, א. סה"מ תקס"ב ח"א ע' רנד. ח"ב ע' תקכג. ביאורו אמור קנת, סע"ד ואילך. ביאורו לאדהצ"צ ח"א ע' שצא ואילך. ח"ב ע' התקלא.

42. משפטים כד, י.

43. ראה סוטה יד, א (במשנה). ועוד. וראה זח"ג קפט, א. תו"א ויקהל שם. לקו"ת ויקרא שם. אמור לה, א. לה, ד. לו, א. במדבר י, ב. טו, ד. יז, ד. שה"ש כד, ג. מאמרי אדה"ז הנחות הר"פ ע' מב ואילך. תקס"ה ח"א סע"ע תפה ואילך. תקס"ח ח"א סע"ע קצו ואילך. סע"ע קהו. ע' רלב. רמב. לעיל תכה, א. לקמן תנא, ג. המשך תרס"ו ע' רפת. ועוד.

44. ראה לעיל ז, א. וש"נ.

45. ראה תניא שש"ב פ"א (ה, ב ואילך). רפ"ט (יג, ב). ובכ"מ. וראה מש"כ בזה בענין ספירת העומר בסה"מ תקס"ח ח"א ע' קצו. רכה. רלב.

46. אמור כג, יא (בדילוג).

47. ראה זח"א ד, א.

48. אבות פ"ב מ"ד.

49. ראה תניא פ"ב (יז, א). לקו"ת נשא כ, ג. שה"ש מת, ג. מאמרי אדה"ז

פרשיות ח"ב סע"ע תרצ. נביאים ע' קה. הנחות הר"פ ע' מה. תקס"ז ע' קפת. תקס"ח ח"א ע' ריט. רלב. ובכ"מ בדא"ח. וראה ספר הערכים ערך אור ביחס לחשך סי"ח סק"א (כרך ב ע' תקעו). וש"נ. וראה גם בחי' בראשית ד, ז. צידה לדרך (לר"מ בן זרח) מאמר רביעי הכלל החמישי פ"ב. חובת הלבבות שער ה (שער יחוד המעשה) פ"ה. דרשות הר"ן דרוש החמישי. פירוש היעב"ץ לאבות פ"ג מ"ג. שו"ת ר' בצלאל אשכנזי סימן לג (ד"ה תשובה זה).

50. ראה (לפעמים באו"א קצת) תו"א ויקהל שם. לקו"ת צו שם. אמור לה, ד. במדבר יו, ד. מסעי צב, ב. לעיל תיז, ד. תכ, ג. תכה, סע"א. המשך תרס"ו שם. ועוד.

51. ראה גם ד"ה ענין ספירה תקס"ט (נדפס במאמרי אדה"ז הנחות הר"פ ע' נו) ובדרושים המיוסדים עליו – אוה"ת אמור סע"ע תקפו ואילך. אוה"ת ל"ג בעומר ע' אקוח ואילך. סה"מ תרכ"ז ע' רסב. תרע"ח ע' רצד ואילך. תרצ"ב סע"ע שסד. תרצ"ו ע' 70 [תש"ח סע"ע 188 ואילך]. תשי"ד סע"ע 210 ואילך.

52. ראה (נוסף למש"כ באוה"ת נ"ך שם ע' התקנב ובד"ה ענין ספירה שבהערה הקודמת – ע"פ זח"ג רנד, א) מאמרי אדה"ז הנחות הר"פ ע' קכא ואילך. מאמרי אדה"ז קונטרסים ע' רכז ואילך. סה"מ תרל"ג ח"א ע' קמה. תרמ"א סע"ע רט ואילך. וראה המובא מכאן במאמרי אדה"ז כתובים ח"א ע' רסא. תקס"ד ע' כו. אוה"ת בראשית תקלב, א. וארא ע' קנד. משפטים סע"ע א'קעג. דברים ע' ג. וראה מש"כ בזה בספר הערכים ערך אוזב הערה 73 (כרך ח ע' צט). ערך אוזב הערה 74 (שם ע' קיט).

53. ראה לעיל מד, א"ב. וש"נ.

54. ראה לעיל רמז, ד. וש"נ.

55. ראה לעיל יב, ב. וש"נ.

56. ראה לעיל ח, ד. וש"נ.

בהוד אינם נחשבים לעיקר, וע"כ בבחי' הוד שבהוד מסתיים בה דוקא כל בחי' עיקר המדות, ונחשבת הוד שבהוד מדריגה היותר תחתונה שבבחי' עיקר המדות, וד"ל.

ולפי הכלל הנ"ל בענין נעוץ תחילתן בסופן, דהיינו לפי שכל אור היותר עליון אינו מתגלה רק בסוף ולא באמצע כו', א"כ גם בספי' הוד שבהוד ביום ל"ג בעומר בהכרח הוא שמאיר בה דוקא מבחי' האור היותר עליון הנק' תחילתן כו', אחר שהוא בחי' סופן בעיקר המדות כנ"ל, והכלל בכ"מ דנעוץ תחילתן בסופן דוקא כנ"ל הטעם. והוא ענין ובחי' מודים דרבנן הנ"ל, שהוא ענין הודאה להודאה כנ"ל, וזהו הנק' ספי' הוד שבהוד, כלומר הודאה להודאה, וכמבואר ענינו למעלה. ומה שאמרו בינה עד הוד אתפשטת, זהו כלל גדול בכ"מ לפי ערכו, משום שההתבוננות וההשגה שבאותו מדריגה לא יגיע רק עד בחי' ההוד, והוא עד בחי' הוד שבהוד הנק' מודים דרבנן, דהיינו שמשגי שצריך להודות עכ"פ, וזוהי מדה היותר אחרונה, אבל יותר למטה לא תתפשט הבינה, לפי שהכלי שיכיל גם אור היותר אחרון ממנה הוא רק בחי' הוד שבהוד, דהרי כשאין לאדם גם בחי' הודאה דהודאה כו' שדרתו נעשה נחש כו' וכנ"ל, והוא ענין מ"ש<sup>58</sup> ויגע בכף ירך יעקב כו', וד"ל. ואמנם הנה מובן, דמה שאין עוד אחריה בירידת המדריגות לקבל, אדרבא היא הנותנת לומר שיאיר בה דוקא מבחי' היותר עליון, עד שבהכרח לומר שיאיר בה יותר אור עליון משיאיר בבחי' ההוד עצמו, שהרי מבואר למעלה דבחי' הודאה דהודאה בהכרח הוא שיהיה בדבר שהוא עומק המושג, ביותר מדבר המושג בהודאה שמצד הדעת, כי ערך עומק תחת הוא לפי עומק רום, וכל שעומקו רום ביותר יותר לא יוכל לבא בגילוי כ"א בעומק תחת ביותר כנ"ל, וד"ל, דכל שהסוף יותר אחרון התחילה נעוץ בו מהיותר תחלה כו', והכל מטעם א', משום דנעוץ תחילתן בסופן דוקא, וד"ל<sup>59</sup>.

**והנה**,<sup>64</sup> אחר שיום ל"ג בעומר, שהוא בחי' הוד שבהוד כנ"ל, הוא היותר אחרון במדריגה, ונעוץ בו מבחי' היותר עליון, משום דנעוץ תחילתן בסופן דוקא כנ"ל, א"כ בכל זה מובן הטעם לבחי' הלולא<sup>65</sup> דרשב"י ע"ה

בחי' הירכיים, שמהם ולמטה אינו נחשב בבחי' עצמות האדם, כי לא נק' רק תמכין דגופא<sup>57</sup>, וע"כ נאמר ביעקב<sup>58</sup> ויגע בכף ירכיו כו'. ועד"מ שפע הנשפע מרב לתלמיד, שהשפעה זו איננו צריך כלל לעצמו, רק בשביל דבר נבדל ממנו, והוא המקבל, ואיך תחשב השפעה זאת מבחי' עצמותו, ולכך נקרא בחי' השפעה זאת בשם יסוד, והוא הנק' בחי' צדיק<sup>60</sup>, ע"ש הצדקה, והוא ההשפעה לזולתו אע"פ שהוא א"צ לזה כו'. משא"כ בחי' ההוד עדיין נחשב מבחי' עצמות המדות, וכידוע<sup>61</sup> דנצח והוד בכליות הם, שהם מבחי' הגוף נחשבים, משא"כ הירכיים שהן נקראים בחי' חיצוניות הכלים דנו"ה כו'. וזהו הטעם שה' החסדים הניתנין בז"א אינן מתפשטים רק עד בחי' ההוד ולא יותר, לפי שמשם ואילך מסתיים בחינת עצמותו כנ"ל, וכן מבחי' בינה המאיר ומשפיע מוחין בז"א אינו מתפשט רק עד בחי' ההוד ולא יותר כנ"ל, וד"ל. ואמנם הנה ידוע שגם כל מדה כלולה היא מן יסוד ומל', מלבד החמשה שנחשבים עיקר והן חו"ג ת"ת ונו"ה כידוע. והנה, בענין כוונות ספי' העומר שמתחיל מבחי' חסד שבחסד, וביום הב' גבורה שבחסד עד מל' שבחסד, וכן בספי' הגבורה בשבוע השני, עד שבל"ג בעומר כבר כל מדה כלולה מזו, מלבד ספי' ההוד שהיא בשבוע החמישית היא כלולה רק מן החמשה שנחשבים עיקר כנ"ל<sup>62</sup>, והן חו"ג ת"ת ונו"ה, והוא בחי' ספי' הוד שבהוד שביום ל"ג בעומר, ואז זמן תשלום וסוף לעיקר המדות, כי מבחי' הוד שבהוד ואילך לא נחשב מבחי' עיקר המדות, כי בחי' יסוד ומל' אחר שהמה בעצמם נבדלים מבחי' עצמות המדות כנ"ל, גם בחי' התכלותם כשנכללים

[ד"ש, ב]

(57) ראה רמ"ז (הובא במק"מ) לזח"א ח, א (ע"פ זח"ג נג, ב). אלא ששם הוא בנוגע לנו"ה, וראה לקמן הערה 59.

(58) וישלח לב, כו. וראה (נוסף למש"כ בזה לקמן בד"ה עד הגל תמו, א) זח"א כא, ב. קמו, א. סה"מ תקס"ג ח"ב ע' תרנח. תקס"ד ע' קפג. תקס"ה ח"א ס"ע תיט ואילך. תקס"ו ח"א ע' קנז ואילך. ע' קעא. תק"ע ע' קח. ועוד.

(59) באוה"ת נ"ך שם (ע' תתקנב) מעיר: „אינו מובן, דא"כ גם נו"ה עצמן הם לבר מגופא. אלא העיקר כי היסוד הוא ההשפעה לזולתו, משא"כ נו"ה שהוא העצה איך להשפיע זהו בעצמותו עדיין, עכ"ל, ועיי"ש עוד. [בענין נו"ה שהם לבר מגופא – ראה לעיל קכ, ב. ושינן, ולהעיר ממ"ש לקמן בפנים, דנצח והוד בכליות הם, ורק חיצוניות הכלים דנו"ה נק' ירכיים.

(60) ראה לעיל עח, א. וש"ג.

(61) ראה לעיל עא, ג. וש"ג.

(62) באוה"ת שם מעיר: „ומה שבחג"ת ונצח נחשב כל מדה לו, אף שגם בהם העצמיות הוא חמשה מדות, היינו כיון שמ"מ הרי הם קודם עצמיות החמשה מדות שבספי' ההוד, לכך הם בכלל העצמיות, כיון שאפי' מה שלמטה מהם במדריגה, דהיינו ההוד, הוא עדיין בחי' עצמיות, עכ"ל. וראה סה"מ תרכ"ו שם בענין מה שבל"ג בעומר פסקו מלמות תלמידי רע"ק מפני שהוא ספי' הוד שבהוד ונשלם כל המשכת המוחין במדות, וז"ל: „אך צ"ל מדוע במדות שעד הוד, דהיינו בחו"ג ת"ת ונצח, קחשיב גם בחי' יסוד ומל' שבהם, ובמדת ההוד קחשיב רק עד הוד, ממנ"פ, אם אין נצרכי' לפסיקת הדינים שיומשכו המוחין גם ביסוד ומל', לא היו צריכים לסופרם גם בדי' שבועות הראשונים, ואם צריכים ה' צריך לסופרם גם במדת ההוד כו', והי' נמשך עד ל"ה בעומר. וי"ל כי כל מדה היא שבוע שלימה, וקודם שספרו עדיין עד ספי' הוד בהכרח ה' לספור גם ספי' יסוד ומל' שבכל שבוע, ומאחר שהגיע לספי' הוד שבהוד, שכבר נשלם עצם המדות, לכן פסקו מלמות תלמידי רע"ק. עכ"ל.

(63) במש"כ כאן של"ג בעומר הו"ע הוד שבהוד ונעוץ תחילתן בסופן כו' – ראה מה שמעיר בזה באוה"ת ל"ג בעומר ס"ע איקה ואילך.

(64) בהבא לקמן (בפיסקא זו) – ראה (נוסף לנסמן בהערה 1) סה"מ תרל"א ח"א ע' שכה. תרס"ד ע' ריד. ד"ה וספרתם תשי"א (ת"מ ח"ג ע' 69). ת"מ ח"ג ע' 75.

(65) ראה (בזה שנק' הלולא) זח"ג רצא, סע"א. רצו, ב. [וראה גם זח"א ריה, סע"א]. וראה מאמרי אדה"ו אתהלך לאוניא ע' א. תקס"ב ח"א ע' רתצ. ח"ב ע' תל ואילך. תקס"ד ס"ע קא ואילך. תקס"ו ח"א ע' קמו. ביאור ר"ז, ב (נדפס גם בסה"מ תקס"ח ח"א ע' רפג). תו"ח בשלח ר"ז, ב ואילך. מאמרי אדה"א ויקרא ח"ב ע' תרטו ואילך. סה"מ תרנ"ד ע' רסא ואילך. המשך תרס"ו ע' רצ. סה"מ אע"ר ע' רכח ואילך. תרע"ח ע' רצה. עטר"ח ע' תיג ואילך. ד"ה פדה בשלום תשמ"ו (ת"מ סה"מ מלוקט ח"ב ע' סא ואילך. בהוצאות הקודמות – ח"ה ע' פו ואילך). ועוד.

# שער הל"ג בעומר

## תמו

ברייתא<sup>75</sup>, ותנאי המשנה נק' גופא כו<sup>76</sup>, וע"כ היה הסתלקותו לבחי' היותר הפנימי' בהוד שבהוד דוקא, וד"ל.

\*

עד<sup>76</sup> הגל הזה כו<sup>77</sup>, הנה, בפסוק זה יש רמז לל"ג בעומר בתורה<sup>78</sup> בתיבת גל שבפסוק זה כו<sup>79</sup> (ומ"ש בפ' תזריע<sup>80</sup> ושליש יום ושלוש ימים תשב בדמי טהרה לזכר, לא מתיישב ע"פ הקבלה בזמן בחי' לידה למעלה, שהוא ב' של פסח כו<sup>81</sup>).

דהנה, לפי פשט הענין בגל הזה שעשה לבן מאבנים להפסק בין א"י לח"ל<sup>82</sup>, שלא יעברו מזה לזה כו<sup>83</sup>, גם למעלה היה בזה הגל הפסק רוחני, בגל אבנים רוחני בין א"י העליונה לח"ל כו. ויובן זה עפ"י הנ"ל<sup>84</sup> בענין אל ההודאות, שיש הודאה למטה מן הדעת ויש הודאה למעלה מן הדעת כו.

דהנה<sup>85</sup>, יש ב' מדריגות בלבן, א' הנק' לובן העליון<sup>86</sup>, והוא למעלה מבחי' יעקב הנק' בעל עולם האצ"י

75 ראה זח"ב ק, ב. רנו, ב ואילך. הוספות לתקו"ז ת' ט (קמו, א). תר"א שמות נא, ג. לקו"ת שה"ש מא, ב. מב, ד. מד, ב. מאמרי אדה"ז הנחות הר"פ ס"ע קע ואילך. ע' קעה. תק"ע ע' יז ואילך. ועוד.

76 ראה לעיל הערה 1 שמאמר זה נאמר בהמשך לד"ה אתה הצבת שנדפס לעיל. וראה הנסמן שם לנוסח אחר מהמאמר, ולדרושים המבארים מאמר זה. 77 ויצא לא, נב.

78 ראה גם סה"מ תרל"ח ס"ע קנא ואילך, וז"ל: "בסידור בשער הל"ג בעומר נח' שהרמזו בתו' על ל"ג בעומר הוא בפסוק עד הגל הזה, ונת' שם שהגל זהו הפרסא המפסיק בין אצ"י לבי"ע, וכן מלמעלה מאצ"י לאצ"י .. ואמנם לפי משנת בדרוש זה ענין ב' הפרסות שנת' שם .. ולפי"ז גם פסוק גל עיני יתבאר על ל"ג בעומר", עיי"ש הביאור. וראה משי"כ בזה בד"ה גל עיני תשל"ז (תו"מ סה"מ מלוטק ח"ג ע' רצא ואילך. בהוצאות הקודמות - ח"ה ע' רעא ואילך) "דזה שהענין דל"ג בעומר שבפסוק גל עיני גו' למדין מהענין דל"ג בעומר שבפסוק עד הגל הזה, הוא, כי בכדי לכוא לענין גל עיני גו' הוא ע"י עד הגל הזה", עיי"ש הביאור בארוכה.

79 ראה גם (באופן אחר) צרור המור פ' אמור עה"פ וספרתם לכם גו'. שער הכוונות ענין ספירת העומר דרוש יב. פע"ח שער ספירת העומר פ"ז.

80 יב, ד. וראה משי"כ בשייכות פסוק זה ול"ג בעומר - ביאה"ז ריז, ב (נדפס גם בסה"מ תקס"ח ח"א ע' רפג). אוה"ת בהר שבהערה 1. סה"מ תרס"א ע' תב. תרס"ג ח"ב ס"ע ריב. המשך תרס"ז ס"ע רפח ואילך.

81 ראה לעיל שפד, ג. וש"נ.

82 = ארץ ישראל לחוץ לארץ. וראה בחי' ויצא לא, נב. מאמרי אדה"ז כתובים ח"א ע' קעג.

83 ראה ויצא שם.

84 בד"ה אתה הצבת.

85 בהבא לקמן (בפיסקא זו) - ראה גם סה"מ תקע"ב ע' קצד. תו"ח ויצא קעח, א.ד. תתכט, סע"א. מאמרי אדה"א דרושי חתונה ח"ב ע' תקח ואילך. תקו ואילך. תקלו ואילך. תקמב ואילך. אוה"ת וישלח רל, א.ב. אחרי ע' רצא. נ"ח ח"א ע' קמג. שה"ש ח"ב ע' תקסה ואילך. ח"ג ע' תתקכו. ביאה"ז לאדהצ"צ ח"א ע' שית. סה"מ תרמ"ט ע' רסד. תר"ן ע' רצב. תרס"ג ח"ב ע' עה ואילך. תרס"ד ע' קסג. עת"ר ע' סג. המשך תער"ב פרקים קוקח (ח"א ע' רו ואילך). סה"מ תרע"ח ע' תנב"תנג. ד"ה פדה בשלום תשל"ז (סה"מ תשל"ז ע' 85). תו"מ ח"ז ע' 86 ואילך. פלח הרמון וישלח צג, ד.

86 ראה (נוסף לנסמן בהערה הקודמת) ע"ח שער ו פ"א. שער לח פ"ג. לקו"ת להאריז"ל ס"פ ויצא. תו"א ויצא כג, א. כג, ג. כד, ב. וישלח כד, ג. לקו"ת תזריע כד, א. שה"ש יא, א. מא, ג. סה"מ תקס"ד ע' יב. טו ואילך. תקס"ז ח"א ע' קנב.

שהיה בל"ג בעומר דוקא כידוע<sup>66</sup>. דהנה ידוע ששרש נשמת רשב"י היה מניצוץ נשמת משה ע"ה, ולכך היה התגלות סודות התורה ופנימיותה על ידו דוקא, ולא ע"י תנא אחר, כמבואר בזהר<sup>67</sup>, כמו שהיה התגלות התורה הנגלית ע"י משה רבינו ע"ה. והנה, כל ימיו היה עוסק בסודות התורה, וכשהגיע עת הסתלקותו בודאי הגיע בשעה ההיא לתחילת וראש כל המדריגות שלו<sup>68</sup> בבחי' השגות ברזין דאורייתא, וזה היה ענין לימודו עם החברייא בשעה ההיא דוקא, כמבואר באד"ז בפ' האזינו<sup>69</sup>, ולכך נק' אז הילולא דרשב"י. ולפי שגם כל מה שעסק כל ימיו ברזין דאורייתא עלו עם שרש נשמתו בעלותו בשעה ההיא<sup>70</sup>, לכך היה אז דוקא גילוי הארת עיקר שרש שרשו ברום המעלות, במדריגה היותר עליונה למעלה מעלה, וכמו שאמר על עצמו בחד קטירא אתקטרנא כו<sup>71</sup>, וכמ"ש במ"א<sup>72</sup>. ולהיות כי הכלל הוא דאין תחילתן מאיר אלא בסופן דוקא כנ"ל, משום שאור היותר עליון לא יוכל לבא בגילוי כ"א ביותר תחתון כנ"ל, ע"כ היה זמן הסתלקות שלו הנק' הילולא כנ"ל בל"ג בעומר דוקא, להיות שבל"ג בעומר הוא מדריגה היותר תחתונה, והוא בחי' הוד שבהוד הנק' מודים דרבנן, ובו דוקא נעוץ בחי' היותר תחילה גם מהאור שמאיר בבחי' ההוד עצמו כנ"ל. וע"ד הנ"ל בענין הטעם מה שחז"ל דוקא תיקנו מודים דרבנן, לפי שהמה מבחי' עיני העדה הנק' תחילתן, שאינו מאיר אלא בסופן, והוא בהודאה היותר הנק' מודים דרבנן כו, וד"ל.

[דש, ג]

והנה, מלבד ענין הנ"ל שהוד שבהוד אינו נק' סוף רק בעיקר המדות, עדיין לא היה מתיישב הטעם להילולא דרשב"י בל"ג בעומר, אבל מפני שבעיקר המדות הוא סוף, וידוע דהתורה עצמה נק' גופא כו<sup>73</sup>, ותמכין דאורייתא<sup>74</sup> המה בחי' הירכיים דלכר מגופא, ונק'

66 בענין הילולא דרשב"י בל"ג בעומר - ראה שער הכוונות ענין ספירת העומר דרוש יב. פע"ח שער ספירת העומר פ"ז. ועוד. ובענין שהוא יום הסתלקות רשב"י - ראה פע"ח שם (בכמה דפוסים). וראה אג"ק כ"ק אדמו"ר ז"ע ח"ג ס"ע קו ואילך. יערות דבש ח"ב דרוש יא. סה"מ תקס"ב ח"ב ע' תלא. תקס"ד ס"ע קא ואילך. אג"ק כ"ק אדה"ז (הוצאת תשע"ב) ע' שלא. תו"ח בראשית רז, ב ואילך. בני יששכר חודש אייר מאמר ג אות ב. ועוד. וראה משי"כ בזה בשו"ת דברי נחמי האו"ח סל"ד ס"ז. אג"ק כ"ק אדמו"ר ז"ע ח"ד ס"ע ערה ואילך (נעתק בלקו"ש ח"ג ע' 1002 הערה 1).

67 ראה לקמן בסוף הביאור (תנ, סע"ב ואילך). וש"נ.

68 ראה משי"כ בזה בסה"מ תרל"א שם. וראה סה"מ תרנ"ט ע' רכה. המשך תרס"ז ס"ע רפט ואילך. סה"מ עטר"ת ע' תכ. ועוד.

69 זח"ג רפו, ב ואילך.

70 ראה גם תניא אגה"ק ביאור לסי' זך (קמו, סע"א). וראה המובא מכאן בלקו"ש ח"א ע' 286. ועוד.

71 זח"ג רפח, א.

72 אולי הכוונה לסה"מ תקס"ד ע' קג'קד. וראה גם סה"מ תקס"ב ח"ב ע' תלא.

73 ראה זח"א קנו, ב. זח"ג כת, ב. צז, א. תקו"ז ת"ע (קלא, א). תו"א בשלח טז, ג. לקו"ת שה"ש מד, א. ועוד.

74 ראה זח"א ת, א. זח"ג נג, ב.